

Kubula a Kuba Kubikula se rozloučili a dali se na cestu. Šli a vedlo se jim všelijak. Pocestní lidé jsou na takové věci zvyklí. Kuba Kubikula si čas od času třel uši, aby mu nenamrzly, a Kubula ve svém kožíšku nevěděl ani, že je zima. Což o to, šlo by se to dobře, cesta je dobrá. Vede hvozdem podél strží a srázů. Vede závějemi, přes zamrzlý potok a poražené kmeny, stoupá vysoko a zase klesá dolů. Cesta stoupá a klesá, a všude tam, kde klesá, jede medvěd po zadku a huláká, nu, jako na lesy. Jeho srst je poprášená sněhem. Ach, to je barva, která se mu líbí, to je pohoda, již by si vybral pro všechny časy.

Lehkomyslník, vsadím se, že zapomněl dočista na Barbu-
chu. To je nevěrná kůže, ani se mu nezastesklo po Lízince.

A jakpak to víte, že na ně zapomněl? Protože dovádí? To
dělají kluci vždycky!

Kubula má plnou hlavu zármutku, jenže neví, co je to zá-
rmutek. Neví, co je to stesk, a nezná ani jména těch všelijá-
kých psot, které přicházejí na veliké lidi.

Když se na chvíličku zastavili, přišel medvídek ke Kubovi
Kubikulovi a řekl mu: „Kubo Kubikulo, mně se ti přihodilo
něco náramně podivného. Pověz mi, co to je. V mém bříšku se
ozývá hlas, ale ten hlas nic nepraví, jen volá. Co je to?“

„To je,“ odpověděl Kubikula, „že jsi snědl nějakého ptáč-
ka a že budeš trestán. Vid', že jsi ho snědl?“

Medvěd zaklepal hlavou a pomyslně si o Kubovi, že ničemu
nerozumí. Byl by mu to také řekl, ale právě v tu chvíli došli ke
krásné klouzačce a Kubula se musel rozběhnout, aby ji přešel
z konce do konce.

Šli dál a Kubula svěsil hlavu. Vedle cestičky byly veselé
zaječí stopy. Medvěd nic.

Šli dál a potkali veverku. Medvěd zase nic. „Namoutě,“
povídá Kuba, „že tě kovářovy děti vyměnily; vždyť jsi býval
s veverkami jedna ruka!“

Jak to řekl, dal si Kubula tlapku na čelo a přemýšlel. „Je
to tak,“ pravil po chvíli, „Lízinka k nám byla velmi přívětivá.
Kubo Kubikulo, mně se chce vrátit k Lízince!“

Od té chvíle začal medvěd fňukat a opakoval to tak často,
až se medvědář dopálil a řekl: „I ty nerozumo, kovář je chudý
člověk, nestyděl by ses sežrat mu každý den večeri? To nejde,
brachu; musíme si sami vydělat na živobytí.“

Ale prosím vás, mluvte s malými kluky, když si vezmou
něco do hlavy, jsou k nevystání.